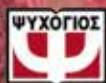

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΡΙΤΑ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ 330.000 ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

Ευτυχία
θα πει...

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ευτυχία θα πει...**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Μαρία Τζιρίτα
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Βίκυ Αυδή
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνα Λαδοπούλου

© Μαρία Τζιρίτα, 2019
© Φωτογραφιών εξωφύλλου: Steve Peet/Arcangel,
Christopher Elwell/ Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Φεβρουάριος 2019, 15.000 αντίτυπα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2846-8
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2847-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΜΑΡΙΑ ΤΖΙΡΙΤΑ

Ευτυχία θα πει...

*Στην αδελφή μου Χαρούλα Τζιρίτα,
η οποία, από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου,
υπήρξε πάντα ο άνθρωπός μου...*

Λίγα λόγια από μένα

Ως αναγνώστρια μιλώντας, θα σας πω πως εδώ και καιρό λαχταρούσα να διαβάσω ένα βιβλίο του οποίου οι ήρωες να είναι κυρίως άνθρωποι της τρίτης ηλικίας. Θα ήθελα πολύ να ταξιδέψω στον δικό τους κόσμο, που είναι γεμάτος σοφία και εμπειρία, και να διδαχτώ απ' αυτούς. Έτσι, λοιπόν, αποφάσισα να το γράψω εγώ αυτό το βιβλίο και να ανακαλύψω μέσα από τη διαδικασία της συγγραφής του το μυστικό που κάνει τα μάτια των ηλικιωμένων ανθρώπων να έχουν σπάνια γλύκα και αξιοζήλευτη γαλήνη.

Όλοι μας περιστοιχιζόμαστε από ηλικιωμένους ανθρώπους, όμως τους βλέπουμε πραγματικά; Τους νιώθουμε, τους ακούμε; Τους καταλαβαίνουμε; Θεωρώ πως αυτό προσπάθησα να κάνω με το βιβλίο μου αυτό και περιμένω πλέον από εσάς, τους αναγνώστες μου, να μου πείτε αν το κατάφερα. Μπήκα στη δική τους θέση κι ένιωσα πώς είναι να γνωρίζεις ότι η ζωή είναι δώρο, πως το κάθε ξημέρωμα που σου χαρίζεται δεν είναι δεδομένο, γι' αυτό και το εκτιμάς. Όταν φοβάσαι πως δε θα έχεις άλλη ευκαιρία στη ζωή, τότε αρπάζεις αυτή που έχεις και την εκμεταλλεύεσαι στο έπακρο. Κάτι που οι νεότεροι άνθρωποι συνήθως δεν κάνουν, αφού νιώθουν πως έχουν την πολυτέλεια του χρόνου.

Όταν φτάνεις στο τέλος μιας διαδρομής, τότε χωρίς

φόβο πια μπορείς να κοιτάξεις πίσω και είναι σίγουρο πως θα τα δεις όλα πολύ διαφορετικά. «Στερνή μου γνώση να σ' είχα πρώτα», όπως λέει σοφά ο λαός. Το μυστικό της σοφίας όμως αυτών των ανθρώπων είναι το τι κάνουν με αυτή την ύστερη γνώση. Κάθονται και κλαίνε τη μοίρα τους περιμένοντας το λυτρωτικό τους τέλος, ή αξιοποιούν όσα έμαθαν από τα λάθη τους και απολαμβάνουν την κάθε μέρα με μια ποιότητα ζωής που δεν είχαν ως τώρα φανταστεί;

Όλα αυτά κι ακόμα περισσότερα θα ανακαλύψουμε μαζί μέσα από αυτό το βιβλίο, κι ελπίζω να βρείτε κι εσείς συναρπαστικό αυτό το ταξίδι, όπως ακριβώς το βρήκα κι εγώ. Και, κυρίως, να νιώσετε βαθιά μέσα στην καρδιά σας τι θα πει ευτυχία...

Καλή ανάγνωση!

1

Έκανε μερικά βήματα πίσω και κοίταξε τη ζαρντινιέρα από πιο μακριά αυτή τη φορά. Τίποτα. Καμιά διαφορά. Ούτε από κοντά ούτε από μακριά της άρεσε η σύνθεση των φυτών εκεί πάνω. Ξεφύσηξε εκνευρισμένη και φώναξε το όνομα του κηπουρού της με αυτόν τον χαρακτηριστικό τρόπο που έκανε τη φωνή της να ακούγεται πολύ στριγκή.

«Θοδωρήηη!»

Αυτό το παρατεταμένο «η» στο τέλος έκανε τον άντρα να σπεύσει να εμφανιστεί μπροστά της μέσα σε δευτερόλεπτα. Η αλήθεια ήταν πως βρισκόταν ήδη εκεί κοντά και σε ετοιμότητα. Ήξερε πως είχε αυτοσχεδιάσει αρκετά τη μέρα εκείνη και φοβόταν πως είχε υπερβεί τα όρια. Η αφεντικίνα του μπορεί να τον εμπιστευόταν, αφού τον είχε επιλέξει ανάμεσα από αρκετούς υποψήφιους, αλλά αν ο Θοδωρής δεν ακολουθούσε τις οδηγίες και τα γούστα της κατά γράμμα, άκουγε άγρια κατσάδα.

«Εδώ είμαι, κυρά μου! Στις διαταγές σας!» της είπε κόνοντας μια ελαφριά υπόκλιση ταυτόχρονα. Πάντα με χιούμορ αντιμετώπιζε τα ξεσπάσματά της, αφού ήξερε πως δε θα διαρκούσαν για πολύ ούτως ή άλλως.

«Κυρά να πεις τη μάνα σου! Άκου κυρά! Σου έχω πει ότι με εκνευρίζει να με λες έτσι, επίτηδες το κάνεις;» τον ρώτησε αγριοκοιτάζοντάς τον.

Ο Θοδωρής χαμογέλασε και για άλλη μια φορά έμεινε να την κοιτά σκεπτόμενος πόσο όμορφη θα ήταν αυτή η γυναίκα στα νιάτα της. Όμορφη και δυναμική, απόλυτα γοητευτική. Όχι ότι και σήμερα, στα εβδομήντα της χρόνια, ήταν άσχημη δηλαδή – κάθε άλλο. Απλώς για τα δικά του σαράντα χρόνια σίγουρα του έπεφτε μεγάλη πλέον. Δεν έπαυε όμως να θαυμάζει τη φινέτσα, το μπρίο της και το πόσο καλά διατηρούσε το σώμα και το πρόσωπό της. Πάντα περιποιημένη, καλοχτενισμένη, μακιγιαρισμένη, σαν φιγουρίνι περιοδικού μόδας. Κι αν ο Θοδωρής δεν ήξερε την πραγματική ηλικία της, την οποία του είχε σφुरίξει μια από τις καθαρίστριες, θα ορκιζόταν ότι η γυναίκα που είχε απέναντί του αποκλείεται να ήταν πάνω από εξήντα χρόνων.

«Παιδί μου, σου μιλάω, δεν ακούς; Τι με κοιτάς και χαζογελάς έτσι; Για τις ζαρντινιέρες σου λέω, αυτές που βάλουμε στα πάνω μπαλκόνια! Δε μου αρέσουν!» Η φωνή της τον έβγαλε απότομα από τις σκέψεις του. Προφανώς κάτι του έλεγε τόση ώρα αλλά δεν την είχε ακούσει καν. Σήκωσε τα μάτια του και κοίταξε στο σημείο που του έδειχνε. Εκείνο το πρωί τις είχε μεταφέρει και τις είχε φυτέψει ο ίδιος με πολύ μεράκι, βάζοντας όλο του το ταλέντο για να δημιουργήσει κάτι εντυπωσιακό.

«Τι δε σας αρέσει, κυρία Ευτυχία; Ένα ποίημα είναι, μια πανδαισία χρωμάτων κι αρωμάτων! Άλλαξε ολόκληρη η πρόσοψη του κτιρίου από αυτή την πλευρά!»

«Ναι, άλλαξε κι έγινε σαν λαϊκό πανηγύρι! Σου είπα εγώ

να βάλεις πράσινα, κόκκινα, κίτρινα, μπλε; Δε σου είπα θέλω λευκά και μόνο λευκά; Κρινάκια, γεράνια, γαρίφαλα, τριαντάφυλλα, ό,τι έβρισκες, δε με νοιάζει! Όμως μόνο λευκά! Ήθελα ένα αριστοκρατικό αποτέλεσμα που να δένει με το υπόλοιπο κτίριο. Γιατί δε με άκουσες κι έκανες του κεφαλιού σου;» επέμεινε εκείνη με αυστηρό ύφος.

«Για καλύτερα το έκανα, μη φωνάζετε. Δε σας αρέσει, κανένα πρόβλημα, θα τις αλλάξω. Απλώς είπα να δίναμε λίγη ζωή με τα χρώματα, άνοιξη είναι. Σκέφτηκα πως...»

«Δε σε πληρώνω για να σκέφτεσαι, Θοδωρή! Αν θέλουμε χρώματα, έχουμε άπειρα λουλούδια στον πίσω κήπο να χορταίνουν τα μάτια μας! Εδώ μιλάμε για αρχιτεκτονική αρμονία! Βγάλ' τα και φύτεψέ τα πίσω στο παρτέρι, αριστερά και δεξιά από το κιόσκι. Κι εδώ να μου βάλεις τα λευκά. Να τα δω πρώτα, κι αν είναι εντάξει, θα βάλουμε και στα από κει μπαλκόνια. Τώρα θα το κάνεις! Μέχρι το απόγευμα τα θέλω όλα έτοιμα! Κατανοητό;»

Ο Θοδωρής δεν απάντησε τίποτα, παρά μόνο στάθηκε προσοχή μπροστά της κι έφερε το χέρι του σε στρατιωτικό χαιρετισμό στο κεφάλι του, χτυπώντας ταυτόχρονα το πόδι του στο έδαφος. Στη συνέχεια έκανε μεταβολή κι εξαφανίστηκε.

Μόνο όταν απομακρύνθηκε αρκετά η Ευτυχία επέτρεψε στον εαυτό της να ελευθερώσει το χαμόγελο που συγκρατούσε τόση ώρα. Τη διασκέδαζε αυτός ο νεαρός –γιατί νεαρό τον έβλεπε εκείνη– αλλά συνήθως δεν ήθελε να του το δείχνει. Όπως και σε κανέναν άλλον από το προσωπικό της βίλας. Προσπαθούσε να κρατά αποστάσεις απ' όλους για να μην παίρνουν πολύ θάρρος και χάνονται οι ισορροπίες. Αυτό ήταν ένα από τα πράγματα που είχε

μάθει από τον μακαρίτη τον άντρα της και της είχε φανεί πολύ χρήσιμο ως τώρα.

Ο Αλέξανδρος... Πόσα και πόσα δεν της είχε μάθει μέσα σ' αυτά τα σαράντα πέντε χρόνια που έζησαν μαζί. Είκοσι χρόνων κοριτσάκι την πήρε κι άλλον άντρα η Ευτυχία δεν άγγιξε ποτέ. Ούτε πριν παντρευτεί τον Αλέξανδρο, ούτε βέβαια και τα τελευταία πέντε χρόνια που τον είχε χάσει. Κι όχι ότι δεν το θέλησε, ότι δεν πόθησε άλλον άντρα. Απλώς δεν τόλμησε.

Περπάτησε αργά μέχρι το κιόσκι στο πίσω μέρος της βίλας, απολαμβάνοντας την υπέροχη ανοιξιάτικη μέρα. Το μυαλό της συνέχισε να ταξιδεύει στις αλλαγές που ήθελε να κάνει στο σπίτι, έτσι ώστε να γίνει ακόμα πιο ζεστό και φιλόξενο τώρα που είχε ανοίξει ο καιρός. Ήδη την τελευταία εβδομάδα οι φιλοξενούμενοί της άρχιζαν δειλά δειλά να παίρνουν το πρωινό τους ή και τον απογευματινό τους καφέ στον κήπο. Έπρεπε να διαμορφώσει τον χώρο αυτόν όσο πιο όμορφα μπορούσε. Είχε σκεφτεί να βάλει μερικές μεταλλικές κούνιες, δύο για την ακρίβεια, μία από τη μια μεριά και μία από την άλλη. Ή μήπως να τις έβαζε στο αίθριο πιο κάτω; Οι κούνιες να ήταν τριθέσιες ή διθέσιες; Μάλλον διθέσιες καλύτερα. Και γιατί να μην έπαιρνε τρεις ή και τέσσερις ακόμα; Χώρος υπήρχε άπλετος.

Τα χρήματα δεν ήταν ποτέ πρόβλημα για την Ευτυχία Καλογήρου, πόσο μάλλον όταν επρόκειτο για μια επένδυση που θα έκανε για το «σπίτι». Πάντα σπίτι συνήθιζε να αποκαλεί την πεντακοσίων τετραγωνικών βίλα της με τις απέραντες αυλές, τους κήπους, την πισίνα και τον χώρο των σκυλιών που υπήρχε μέσα στο οικόπεδο. Ένα σπίτι

ονειρεμένο, από εκείνα που συνήθως βλέπεις μόνο σε περιοδικά αρχιτεκτονικής ή σε αμερικανικές ταινίες. Ένα σπίτι που ο Αλέξανδρος είχε φτιάξει μόνο για τη γυναίκα που λάτρευε· τη γυναίκα του.

Τα πάντα της πρόσφερε αυτός ο άντρας· την αγάπη και τη φροντίδα του, την καλή ζωή, τα ταξίδια και τη διασκέδαση, τα δώρα και τα λούσα. Ό,τι τραβούσε η ψυχή της. Εκτός από κάτι, που ίσως να ήταν και το σημαντικότερο· ένα παιδί. Όσο κι αν το λαχταρούσε η Ευτυχία, δεν κατάφερε να το αποκτήσει. Έτρεξε σε όλους τους γιατρούς, έκανε άπειρες εξετάσεις κι όλοι της έλεγαν ότι δεν είχε τίποτα, κανένα πρόβλημα. Μα όταν ζητούσε από τον Αλέξανδρο να κοιταχτεί ο ίδιος, εκείνος επαναστατούσε. Ήταν το μοναδικό χατίρι που δεν της έκανε ποτέ.

«Κι αν πάω δηλαδή κι εξευτελιστώ μ' αυτή την εξέταση, τι θα καταφέρουμε; Κι αν ακόμα μου πουν πως έχω πρόβλημα, τι θα γίνει, Ευτυχία μου; Τι θα κάνουμε, θαρρείς; Τι θ' αλλάξει; Αφού δε μας το δίνει ο Θεός, σίγουρα κάποιο πρόβλημα υπάρχει. Χρειαζόμαστε χατίρι γιατρού για να το καταλάβουμε αυτό; Σ' το είπα κι άλλη φορά και θα σ' το πω ξανά: αφού πιστεύεις πως εγώ έχω το πρόβλημα, τράβα να βρεις κάποιον άλλον να σου κάνει παιδιά! Από μένα είσαι ελεύθερη!»

Αυτά της έλεγε, κι όσο κι αν προσπαθούσε να ακούγεται σκληρός, η Ευτυχία διάβαζε στα μάτια του τον πανικό του μην τη χάσει. Ίσως γι' αυτό και να μην πήγαινε στον γιατρό. Για να της διατηρήσει την ελπίδα και να μην τον αφήσει. Και στο μεταξύ, να τα δώρα, να τα ταξίδια, να τα χατίρια – ό,τι ζητούσε η Ευτυχούλα του. Με αποκορύφωμα το χτίσιμο αυτής της βίλας στο καλύτερο ση-

μείο της Μεσσηνίας, λίγο έξω από την Καλαμάτα, με μια θεά που σου έκοβε την ανάσα. Για τα μάτια της μόνο.

Ο Αλέξανδρος, που ποτέ δεν είχε μάθει να ζει παρέα με τετράποδους φίλους, έφτασε να έχει στο σπίτι του τέσσερα μεγάλα σκυλιά έξω και δυο μικρά μέσα. Κι όταν λέμε μέσα, εννοούμε ακόμα και στην κρεβατοκάμαρά του! Τεράστια η αδυναμία της Ευτυχίας στα σκυλιά, και πώς να της το αρνηθεί; Ακριβό το τίμημα που πλήρωσε ο Αλέξανδρος σε όλη τους την κοινή ζωή. Κυριολεκτικά και μεταφορικά.

Άραγε αν της είχε χαρίσει ένα ή και περισσότερα παιδιά, να τον είχε αγαπήσει περισσότερο; Μα τον αγάπησε βέβαια, πάρα πολύ. Τον αγαπούσε και τον εκτιμούσε και τον σεβόταν, αλλά... Πάντα εκείνο το «αλλά», σαν ψιχουλάκι στον λαιμό που στραβοκάθεται και δεν μπορείς να καταπιείς σωστά. Μια ζωή να παλεύει η Ευτυχία με το «πρέπει» και το «θέλω», με την ηθική της και τις επιθυμίες της καρδιάς της. Κι από τη μια βουλευόταν μέσα στο χρυσό κλουβί της και κελαηδούσε χαρούμενη, κι από την άλλη προσπαθούσε να καταπιεί το ρημαδο-ψιχουλάκι που βράχνιαζε τη φωνή της.

Πολλά λεφτά τής άφησε ο μακαρίτης, τεράστια περιουσία. Μια κερδοφόρα επιχείρηση υφασμάτων, πολλά μετρητά στην τράπεζα και βέβαια αυτή τη βίλα. Το σπίτι των ονείρων της που είχε το όνομά της. *Βίλα Ευτυχία*. Το σπίτι που της υποσχέθηκε πως θα στέγαζε τη δική τους ευτυχία, που θα τη γέμιζε με στιγμές χαρούμενες, ξένοιαστες, παραδεισένιες.

Τον κράτησε τον λόγο του ο Αλέξανδρος. Βασίλισσα την είχε. Κι όλα θα ήταν πραγματικά τέλεια, αν δεν υπήρχε εκείνος. Ο άλλος. Ο έρωτας.

Πενήντα χρόνια το κρατούσε καλά κρυμμένο το μυστικό της μέσα στα κατάβαθα της καρδιάς της. Δεν το έμαθε ποτέ κανείς. Ίσως να μην τολμούσε και στον εαυτό της να το παραδεχτεί, τουλάχιστον όχι όσο ζούσε ο άντρας της. Μα τέσσερα χρόνια μετά που έφυγε ο Αλέξανδρος, βρήκε το κουράγιο να πραγματοποιήσει το όνειρο της ζωής της. Που όχι, δεν ήταν αυτό το σπίτι. Ήταν το να ζήσει με τον έρωτά της εκεί, σ' αυτό το σπίτι. Ή σε οποιοδήποτε άλλο.

«Εδώ είσαι και σε ψάχνω παντού; Έπρεπε να το φανταστώ! Με τα λουλούδια σου τρώγεσαι πάλι, ε; Έλα, πες μου, τι σκέφτηκες αυτή τη φορά; Ελπίζω όχι να βάλεις κι άλλους φοίνικες, σε λίγο δε θα βλέπουμε ο ένας τον άλλον μέσα στον κήπο!»

Η Ευτυχία γύρισε και κοίταξε τον Οδυσσέα και τον μικρό της Πόνγκο που έτρεχε πίσω του κι ένα πλατύ χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπό της. Ο σκυλάκος, μόλις είδε την Ευτυχία, άρχισε να γαβγίζει χαρούμενα και σχεδόν πήδηξε μέσα στην αγκαλιά της όταν εκείνη έσκυψε να τον πιάσει.

«Όχι, εντάξει, όχι άλλους φοίνικες!» του απάντησε και γέλασαν κι οι δυο. «Είδες τις ζαρντινιέρες που έβαλε ο κηπουρός στα δικά μας μπαλκόνια;» τον ρώτησε πιάνοντάς τον αγκαζέ και τραβώντας τον προς τη δεξιά μεριά του σπιτιού.

«Ναι, τις είδα κι είναι πολύ ωραίες, μπράβο. Μόνο που θα πρέπει να βάλει και στα από κει μπαλκόνια, γιατί έτσι δείχνει παράταιρη η πρόσοψη».

«Θα βάλουμε, βέβαια, αλλά όχι με αυτά τα λουλούδια! Πήγε και μου έβαλε πολύχρωμα, ενώ του είχα πει ότι ήθε-

λα μόνο λευκά! Σκέψου τες με τα λευκά, δε θα είναι πολύ καλύτερα;»

«Αφού έτσι σου αρέσει, κάν' το έτσι. Τα λουλούδια, όπως και να 'χει, δείχνουν πολύ όμορφα στα μπαλκόνια. Ελπίζω να μην άκουσε τον εξάψαλμο πάλι αυτός ο έρμος ο Θοδωρής, ε;»

«Μια χαρά τον άκουσε και του άξιζε! Τέλος πάντων, αρκετά με τα λουλούδια. Πες μου γιατί με έψαχνες;» τον ρώτησε με περιέργεια, αφού είχαν φτάσει πια στην είσοδο του σπιτιού.

«Τηλεφώνησαν από το γραφείο που τους είχες αναθέσει την πρόσληψη της γιατρού. Η κοπέλα που επέλεξε θα έρθει σήμερα το απόγευμα. Σε λίγες ώρες θα είναι εδώ δηλαδή. Θα στείλεις τον Μιχάλη με το αυτοκίνητο να την παραλάβει από το ΚΤΕΛ στην Καλαμάτα ή να της πουν να πάρει ταξί; Θα της το πληρώσουμε εμείς φυσικά».

«Ας πάρει ταξί. Τον Μιχάλη όλο και κάποιος μπορεί να τον χρειαστεί το απόγευμα, θέλω να είναι διαθέσιμος. Δε μου αρέσει οι άνθρωποι να νιώθουν εγκλωβισμένοι εδώ πάνω στην ερημιά, το ξέρεις καλά. Κανείς τους δεν οδηγεί, μα και αυτοί που οδηγούσαν στα νιάτα τους θα δυσκολεύονταν πολύ εδώ με τις στροφές και τις απότομες ανηφόρες και κατηφόρες».

«Εγώ, παρ' όλα αυτά, δε δυσκολεύομαι καθόλου, γι' αυτό και έχω το δικό μου αυτοκίνητο. Αν θες, μπορώ να πάω να τη φέρω εγώ την κοπέλα», προθυμοποιήθηκε ο Οδυσσέας.

«Εσύ να κάτσεις στ' αυγά σου! Δεν είσαι σοφέρ! Τηλεφώνησέ τους και πες τους να μας δώσουν το κινητό της να συνεννοηθούμε απευθείας μαζί της. Θα της δώσω εγώ

οδηγίες για το ταξί και σε μισή ώρα θα είναι στην πόρτα μας. Μην την καλομαθαίνουμε ακόμα δεν ήρθε!» απάντησε η Ευτυχία αποφασιστικά.

«Όπως θέλεις, λοιπόν. Πάω να τους τηλεφωνήσω. Αν και...» δίστασε εκείνος.

«Τι; Τι θέλεις να πεις; Έχεις κάποια αντίρρηση;» απόρησε η Ευτυχία.

«Όχι, μωρέ, απλώς... να... Δε μου αρέσει τελικά καθόλου η ιδέα να έχουμε μόνιμα μια γιατρό εδώ μέσα!» παραδέχτηκε ο Οδυσσέας διστακτικά.

«Μα γιατί; Εγώ πίστευα πως θα χαϊρόσασταν όλοι με αυτή μου την απόφαση! Σκέψου πόσες φορές χρειαστήκαμε κάτι κι έπρεπε να τρέχουμε στην πόλη ακόμα και μέσα στη νύχτα! Ηλικιωμένοι άνθρωποι είμαστε όλοι, Οδυσσέα μου, χρειάζεται ένας γιατρός για μια ώρα ανάγκης και τι καλύτερο από το να ζει εδώ μαζί μας;»

«Ορίστε, το είπες και μόνη σου. Αυτό το “ηλικιωμένοι άνθρωποι” είναι που μου κάθεται στον λαιμό! Σαν να παραδεχόμαστε πως είμαστε ξοφλημένοι! Άσε που θα νιώθουμε ότι ζούμε σε νοσοκομείο με αυτή γύρω μας όλη μέρα!»

«Τώρα λες κουταμάρες! Πάλι τα ψυχολογικά σου σ' έπιασαν; Νομίζω πως έπρεπε να φέρω ψυχολόγο, όχι παθολόγο τελικά! Πιο χρήσιμος θα ήταν! Λοιπόν, άκου, κατ' αρχάς η κοπέλα θα φοράει τα ρούχα της κανονικά κι όχι λευκή στολή. Θα είναι διακριτική και θα επεμβαίνει μόνο όταν κάποιος τη χρειάζεται και τη φωνάζει. Τι φαντάστηκες; Πως θα τριγυρίζει από δωμάτιο σε δωμάτιο και θα μας παίρνει την πίεση όλη μέρα; Βρε, δε χαίρεσαι που θα έχουμε έναν νέο άνθρωπο ανάμεσά μας να μας δίνει κι εμάς νιάτα από τα νιάτα του;»

Το τελευταίο επιχείρημα της Ευτυχίας φάνηκε να έπιασε τόπο. Το πρόσωπο του Οδυσσέα ξαφνικά φωτίστηκε.

«Είναι όμορφη; Για πες εσύ που την είδες στη φωτογραφία! Ξανθιά, μελαχρινή, χοντρή, αδύνατη, πώς είναι;» ρώτησε με έξαψη.

«Βρε, άντε από δω, μη σου πω καμιά βαριά κουβέντα!» αντέδρασε η Ευτυχία και του έριξε μια σπρωξιά. Ενώ εκείνος ξεκαρδιζόταν στα γέλια, τον προσπέρασε θυμωμένη και πήγε προς την κουζίνα. Σίγουρα την πείραζε, αλλά η Ευτυχία νευρίασε πραγματικά. Γιατί αυτό ήταν κάτι που δεν είχε σκεφτεί όταν πήρε την απόφαση να προσλάβει γιατρό για το σπίτι, και μάλιστα μια νέα κι όμορφη γυναίκα. Καθόλου δεν το είχε σκεφτεί.

«Τι μυρίζει τόσο άσχημα εδώ μέσα;» ρώτησε τη μαγείρισσα αμέσως μόλις μπήκε στο δωμάτιο που χρησίμευε για κουζίνα, κι ας είχε τα τετραγωνικά μιας γκαρσονιέρας.

«Καλησπέρα, Ευτυχία. Τι σου μυρίζει άσχημα; Μήπως η σούπα; Δεν έχει βράσει ακόμα καλά το κρεμμύδι κι ίσως γι' αυτό. Εμένα πάντως καθόλου άσχημα δε μου μυρίζει», απολογήθηκε η Μαίρη, και για του λόγου το αληθές έσκυψε πάνω από την κατσαρόλα όπου έβραζε η σούπα της και πήρε μια βαθιά εισπνοή.

«Δε ρώτησα τη γνώμη σου! Σου είπα κάτι βρομάει και ξέρω τι λέω! Ορίστε! Αυτά τα σκουπίδια εδώ που έχεις αφήσει ανοιχτά με όλες τις φλούδες από τα κρεμμύδια και τα υπόλοιπα ζαρζαβατικά! Αυτά βρομάνε! Που θα με βγάλεις και τρελή!» ξέσπασε η Ευτυχία. Η καημένη η Μαίρη πλήρωνε τον εκνευρισμό που της είχε προκαλέσει ο Οδυσσέας με το σχολιό του.

«Α, χίλια συγγνώμη, τα ξέχασα! Έχεις δίκιο, θα τα βγά-

λω τώρα αμέσως έξω!» απολογήθηκε η μαγείρισσα κι έκανε να πάει προς το μέρος της ανοιγμένης σακούλας, μα η Ευτυχία τη σταμάτησε.

«Άσ' τα! Θα φωνάξω τη Νέντελα ή την Τοντόρκα να τα βγάλουν, δική τους δουλειά είναι! Εσύ κοίτα να τελειώσεις το φαγητό, στη μία ακριβώς θέλω να είναι όλα έτοιμα!» είπε κι αμέσως χτύπησε το κουδούνι υπηρεσίας που ήταν εγκατεστημένο στον τοίχο της κουζίνας. Ταυτόχρονα, ένα δυνατό πορτοκαλί φως άναψε ακριβώς απ' έξω. Τέτοιες λάμπες υπήρχαν έξω από κάθε δωμάτιο της βίλας, όπως και αντίστοιχα κουδούνια βέβαια. Έτσι οι καθαρίστριες ήταν σε θέση να γνωρίζουν από πού ακριβώς τις καλούσαν.

Εδώ και έναν χρόνο που λειτουργούσε η βίλα ως χώρος φιλοξενίας ηλικιωμένων, η Ευτυχία είχε κάνει πολλές μετατροπές και βελτιώσεις προκειμένου να ανταποκριθεί όσο καλύτερα μπορούσε στις προσδοκίες των καλεσμένων της. Σαν καλεσμένους τούς είχε στο μυαλό της, παρόλο που όλοι πλήρωναν, και μάλιστα αδρά, για τις υπηρεσίες που τους προσφέρονταν. Μέσα στις οποίες από εκείνο το απόγευμα θα προσετίθεντο κι εκείνες της γιατρού.

Το αστείο του Οδυσσέα, μετά τον αρχικό εκνευρισμό που της προκάλεσε, την έβαλε σε σκέψεις. Μήπως τελικά δεν ήταν καθόλου καλή η ιδέα της; Είχε σκεφτεί όλες τις παραμέτρους; Θα είχαν μια όμορφη τριαντάρα να κυκλοφορεί ανάμεσά τους καθημερινά. Ίσως αυτό να ανέτρεπε τις ισορροπίες τους. Θα έβαζε τους άντρες σε πειρασμούς που είχαν ξεχάσει εδώ και χρόνια και τις γυναίκες σε μια διαδικασία ανταγωνισμού. Γιατί δεν το σκέφτηκε αυτό νωρίτερα;

Από την άλλη, όμως, ίσως και να είχαν ανάγκη από έναν νέο άνθρωπο ανάμεσά τους. Ήδη οι γυναίκες απολάμβαναν την παρουσία του κηπουρού τις ώρες που εκείνος βρισκόταν στη βίλα. Ο Θοδωρής τούς έκανε κομπλιμέντα κι εκείνες γελούσαν ευτυχισμένες με το αθώο φλερτ του. Όμως με μια γυναίκα νεότερη είναι διαφορετικά τα πράγματα. Αν οι άντρες έμπαιναν στη διαδικασία να τη φλερτάρουν, έστω κι αθώα, μπορεί να την προσέβαλλαν με τη συμπεριφορά τους.

Η αλήθεια βέβαια ήταν πως δεν είχε επιλογή. Ανάμεσα στους υποψήφιους που της πρότεινε το γραφείο η μόνη κατάλληλη ήταν η κοπέλα αυτή. Κανένας άλλος γιατρός, και μάλιστα μεγαλύτερος σε ηλικία, ούτε άντρας, ούτε γυναίκα, δεν είχε δεχτεί να δουλεύει εσώκλειστος στην επαρχία, σε ένα τόσο απομονωμένο μέρος. Οι περισσότεροι είχαν οικογένεια, υποχρεώσεις και μια καριέρα που ήταν αδύνατον να εγκαταλείψουν προκειμένου να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους κατ' αποκλειστικότητα στους ενοίκους της βίλας.

Η Ευτυχία αναστέναξε προβληματισμένη. Όσο περισσότερο το σκεφτόταν τόσο περισσότερο αγχωνόταν. Ίσως το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν να ηρεμήσει, να βγάλει το θέμα από το μυαλό της και να ασχοληθεί με κάτι άλλο. Με την επίβλεψη του μεσημεριανού γεύματος, για παράδειγμα. Εξάλλου τα πράγματα είχαν δρομολογηθεί και η απόφαση είχε παρθεί.

Η γιατρός ήταν ήδη καθ' οδόν.

Η Βίλα Ευτυχία φιλοξενεί επτά ηλικιωμένους ανθρώπους, τρεις άντρες και τέσσερις γυναίκες, πλούσιους και κάποτε διάσημους, οι οποίοι έχουν ένα κοινό στοιχείο: είναι όλοι τους άκληροι.

Όταν η νεαρή γιατρός Μελίνα Γκρέι περνά την πύλη της πολυτελούς βίλας, έχοντας αναλάβει τη θέση της παθολόγου, δεν μπορεί να φανταστεί πως αυτή η απόφαση θα αλλάξει ολόκληρη τη ζωή της. Κυνηγημένη και η ίδια από τα φαντάσματα και τα μυστικά του δικού της παρελθόντος, θεωρεί εξαιρετική την ευκαιρία που της δίνεται με αυτή τη θέση εργασίας, ώστε να κρυφτεί από όσα και όσους την καταδίωκαν. Μα μέσα σε όλα τα συγκλονιστικά που ανακαλύπτει στο σπίτι αυτό για τον εαυτό της, τους ανθρώπους και την ίδια τη ζωή, για πρώτη φορά συνειδητοποιεί πως ευτυχία θα πει...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2846-8

9 786180 128468

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 22259

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η